

ботата. Хвалѣше се, че най-много яйца събиралъ, че най-точни смѣтки правелъ и никога не се връщалъ съ дефицитъ. Бащата слушаше гордо и отсждаше: „Ще стане човѣкъ, личи си“. И надеждитѣ му се насочиха къмъ Михала. Само че Наню мълчеше. Еднѣжъ, при случай, Илия отвори дума за плащането. Наню сви устни: малтъкъ билъ, лъжели го женитѣ, не билъ схваналъ още изтънко работата.

— Трети месецъ ходи вече, — рече съ сдържанъ ядъ Илия. — Ако не го бива, ще си го взема... въ земледѣлието не трѣбватъ голѣми философии...

— Ще сбъркашъ, — пресече го Наню. — Търпение. Нека походи още малко така, да усвои работата. Ще му дамъ по-голѣма надница, труда му нѣма да иде напразно.

Лъжеше. Ограбваше ги като пладнешки крадецъ. Ще го използва нѣкой и другъ месецъ и пакъ ще измисли нѣщо.

— Хубаво ни запрѣгна ти! — рече си Илия и го изпсува тежко.

На два-три пѣти Наню го вика да му пренася кожи отъ съседнитѣ села. Оставяше си той работата, губѣше по цѣли дни, а за плащане — нито думица.

Може да ги прихване срещу нивата, а може и да ги не прихване. Въ ржцетѣ му е Илия, на никжде не може да шавне. Ето, близо четиридесетъ хиляди лева е изплатилъ, пѣкъ дълга не се е поклатилъ. Че то ако върви все така, петъ пѣти ще му изплати тази пуста нива и пакъ длъженъ ще му остане. Ето, изтъркаляше се и тази година, а нѣмаше никакви изгледи за подобрене. Пашкулитѣ минаха по двадесетъ лева килограмъ. Друга година хранѣше по половинъ унция, тази година купи само една третинка, а и тѣхъ не отгледа както трѣбва: черницитѣ на „Градинката“ бѣха обрулени отъ силна пролѣтна градушка. „Градъ гладъ не прави, тежко му когото